

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **R. H.**, bytem X, X, zastoupený JUDr. Kristýnou Jankovou, advokátovou, se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2016, zn. MF-50118/2015/16-1943,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházející řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2016, zn. MF-50118/2015/16-1943, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 1. 10. 2015, č. j. MHMP 1712702/2015, kterým magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení cenových předpisů ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Protiprávního jednání se žalobce dopustil tím, že dne 21. 5. 2015 jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem tovární značky Audi A6, SPZ XXX XXX, na trase z ulice Kaprova, Praha 1, do ulice V Tůních 12, Praha 2, celková vzdálenost 2,8 km, částku ve výši 300 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na

nařízení č. 20/2006 Sb. Hlavního města Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 130 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel především ze zjištění, která učinil magistrát. Uvedl, že předražení zjištěné při kontrolní jízdě provedené figuranty – zaměstnanci magistrátu činilo 170 Kč. K námitkám žalobce uvedl, že ve vztahu k otázce porušení cenových předpisů bylo irelevantní, jaká částka byla uvedena na displeji taxametrů po poskytnutí taxislužby a zda taxametr byl zakrytý či nikoliv. Rovněž nebylo pro posouzení věrohodnosti svědků rozhodné, zda se s žalobcem znali či nikoli. Žalovaný rovněž shledal, že výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna. Magistrát při jejím ukládání přihlédl zejména k závažnosti správního deliktu, kdy jednáním žalobce byla poškozována i dobrá pověst hl. m. Prahy, a rovněž ke skutečnosti, že se ze strany žalobce jednalo o opakované porušení cenových předpisů.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 14. 3. 2016 brojí žalobce proti nadepsanému rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvádí, že z jeho strany se nejednalo o vážně míněné jednání – projev vůle. Žalobce od počátku věděl, že se jednalo o kontrolu a s ohledem na to nastavil na taxamtru nízkou nástupní sazbu 4 Kč a cenu trasy 10 Kč na 1 km jízdy. Celkem tak účtoval částku ve výši 30 Kč, ale po uskutečnění přepravy sdělil figurantům částku ve výši 300 Kč. Figuranti následně tvrdili, že žalobce požadoval částku 300 Kč a tuto částku prý viděli též na taxamtru. Žalobce se tímto postupem snažil demonstrovat nekorektní jednání kontrolujících pracovníků, kteří jednali ze zlého úmyslu. Bezprostředně před předmětnou jízdou a po ní žalobce přepravoval skutečné zákazníky, kterým účtoval částky přiměřené. Žalobce z toho, že figurantům účtoval extrémně nízkou částku a naopak ústně sdělil vysokou, přičemž skutečným zákazníkům účtoval sazbu obvyklou, dovozuje, že právní úkon nečinil vážně.

Regulace cen v taxislužbě je podle žalobce nezákonná, neboť § 1 odst. 6 zákona o cenách je v rozporu s cenovou regulací provedenou nařízením č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby. Magistrát je totiž oprávněn přistoupit k regulaci cen pouze za situace, kdy je trh služeb ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace. Tvůrci zákona měli na mysli skutečně nepředvídatelné selhávání trhu služeb, nikoli korigovat specifické případy taxislužeb.

Žalobce také namítá, že zaměstnanci magistrátu při výslechu lživě vypověděli, že na taxamtru viděli částku ve výši 300 Kč, ačkoli ve skutečnosti byla na taxamtru zobrazena částka ve výši 30 Kč, jak vyplývá z paragonu č. 0001266. Cílem figurantů bylo žalobci přitížit. Jejich výpověď s ohledem na nepravdivá tvrzení není věrohodná.

Žalobce dále tvrdí, že výše pokuty není dostatečně odůvodněna a že je nepřiměřená. Podle aktuální judikatury není smyslem zákona vycházet z celého rozsahu sazby pokut, protože opak by byl v případě taxikářů likvidační. Ve srovnání s pokutami vyměřovanými

taxikářům jsou za závažnější delikty (např. jízda pod vlivem alkoholu) ukládány směšné pokuty.

Závěrem žalobce uvádí, že nepoškodil zájem chráněný zákonem. Smyslem jeho jednání byl pouze protest proti kontrolním pracovníkům, z nichž 2 žalobce znají z předchozího správního řízení a poškozují jej. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 17. 5. 2016 žalovaný uvádí, že z jednání žalobce při průběhu a ukončení přepravy nevyplývá, že by žalobce nejednal vážně. Žalobce přijal účtovanou částku ve výši 300 Kč a v případě, že by po provedené jízdě nenásledovala kontrola, by měl možnost si nepoctivě získané peníze nechat.

Žalovaný dále uvádí, že zákon o cenách nemůže být v rozporu s nařízením hl. m. Prahy. Co se týká rozporu nařízení hl. m. Prahy se zákonem, tak v otázce cenové regulace taxislužby jsou splněny podmínky pro omezení hospodářské soutěže. Omezení vyplývá ze specifického charakteru taxislužby jako služby poskytované bezprostředně v daném okamžiku a na daném místě, přičemž zákazník má jen omezené možnosti výběru. Jedná se tedy o lokální trh, kde si poskytovatelé jen omezeně konkurují. Žalovaný v tomto směru odkázal i na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119.

Ohledně nevěrohodnosti pracovníků magistrátu žalovaný upozorňuje na to, že pro porušení cenových předpisů není částka uvedená na taxametu rozhodná a svědci tedy neměli žádný důvod vypovídat nepravdivě, zvláště za situace, kdy si nepravdivou výpověď mohli přivodit hrozbu sankce či trestního stíhání.

Ve vztahu k přiměřenosti pokuty žalovaný shrnuje, že pokuta byla uložena ve výši jedné desetiny možného zákonného rozpětí, přičemž se ze strany žalobce nejednalo o jednorázové porušení zákonných povinností, ale o opakované porušení cenového předpisu. Výše pokuty byla rovněž podrobně a jednoznačně odůvodněna.

Co se týká tvrzení, že žalobce nepoškodil zájem chráněný zákonem, žalovaný uvádí, že porušení cenových předpisů bylo řádně prokázáno a důvody pro deliktní jednání uváděné žalobcem jsou zpochybnitelné. Protest proti kontrolním pracovníkům tím, že žalobce záměrně porušil cenové předpisy, postrádá jakoukoli logiku. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 26. 4. 2017 se konalo u zdejšího soudu jednání. Žalobce navrhl provést důkaz třemi paragony, resp. jejich kopií přiloženou k žalobě. Provedení tohoto důkazu soud zamítl pro nadbytečnost, neboť jednak kopie paragonů je obsažena již ve správním spisu, jednak se některé paragony nevztahují k předmětu soudního přezkumu, ale k jiným jízdám. Žalobce dále navrhl provedení důkazu svým výsledkem. Soud žalobci umožnil, aby se jako účastník řízení vyjádřil. Žalobce popsal, co se odehrálo, přičemž zdůraznil, že při vydávání účtenky jednal vůči figurantům v žertu a že jim následně peníze, které přijal, vrátil.

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je posouzení otázky, dopustil-li se žalobce výše popsaným jednáním správního deliktu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, zda správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a zda byla žalobci uložena pokuta v rámci mezi správního uvážení.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1“.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách „[z]a správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b)“.

Žalobce v prvním bodě namítá, že účelem jednání, které správní orgány kvalifikovaly jako protiprávní, bylo poukázat na nekvalitní a podvodné praktiky ze strany kontrolních osob. Úmyslem žalobce nebylo poskytovat své služby v rozporu se zákonem a poškozovat jednotlivce nebo dobrou pověst hl. m. Prahy. Jeho jednání, jako právní úkon, nebylo myšleno vážně.

Soud konstatuje, že žalobce svým jednáním naplnil všechny pojmové znaky správního deliktu. Objektem předmětného správního deliktu je veřejný zájem na férové realizaci taxislužby, která je trhem ohroženým účinky omezení hospodářské soutěže. Jednání žalobce spočívající v tom, že za poskytnutí taxislužby požadoval a přijal peněžní částku přesahující o 170 Kč úředně stanovenou maximální cenu dle § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, tento zákonem chráněný objekt porušilo. Pohnutky žalobce a jeho záměr k jednání na uvedeném hodnocení nic nemění. Odpovědnost za správní delikty je totiž vystavěna jako objektivní bez prvku zavinění. Proto je pro posouzení odpovědnosti žalobce irelevantní otázka jeho vnitřního psychického vztahu k protiprávnímu jednání a souvisejícímu následku. Veškeré úvahy o *vážnosti právního úkonu* jsou proto bezpředmětné. Námitka proto není důvodná.

Žalobce dále namítá, že regulace cen v oblasti taxi služby je nezákonná a poukazuje na rozpor mezi § 1 odst. 6 zákona o cenách a nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby.

K otázce nezákonnosti, resp. protiústavnosti, regulace cen v taxislužbě existuje již konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 123/2007-64; ze dne 30. 10. 2009, č. j. 2 Afs 90/2009-68; ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119; ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123; ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 As 60/2010-113; ze dne 17. 8. 2010, č. j. 2 Afs 135/2009-97; ze dne 12. 4. 2011, č. j. 8 Afs 77/2009-105; ze dne 14. 4. 2011, č. j. 1 Afs 47/2010-79; ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 Afs 109/2009-91; ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 40/2011-90; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 1 Afs 60/2009 v kontextu praxe Ústavního soudu dospěl k závěru, že regulace cen taxislužby na území hl. m. Prahy není v rozporu s ustanoveními zákona o cenách a nijak neodporuje ústavnímu pořádku. Naopak shledal, že regulace žádoucím způsobem reflektuje společenskou situaci a brání negativním jevům, jež jsou s provozováním taxislužby spojeny. Zdejší soud nyní neshledal žádný důvod, proč by se měl od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem odchýlit. V detailech zdejší soud odkazuje na bohatou argumentaci citovaných rozhodnutí.

Žalobce rovněž poukazuje na nevěrohodnost pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy. Dovojuje ji z toho, že jako svědci vypověděli, že na taxamtru viděli částku ve výši 300 Kč, ačkoli z předloženého paragonu č. 001266 bylo zřejmé, že částka na taxamtru byla 30 Kč. Výpovědi svědků proto měly být vyhodnoceny jakou nepoužitelné.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 21. 5. 2015 jako řidič taxislužby poskytl čtyřem zaměstnancům hl. m. Prahy přepravu vozidlem Audi A6, SPZ XXX XXX z ulice Kaprovy, Praha 1, na adresu v Tůních 12, Praha 2. Jednalo se o trasu v délce 2,8 km s tím, že doba čekání žalobce na poskytnutí služby činila nejvíce 2 minuty. Po skončení přepravy žalobce sdělil zaměstnancům hl. m. Prahy cenu přepravy ve výši 300 Kč a tato částka mu jimi byla uhrazena. Žalobce následně vydal cestujícím ručně vypsáný doklad č. 002982 na částku ve výši 300 Kč.

Soud dospěl stejně jako správní orgány k závěru, že žalobce spáchal coby podnikající fyzická osoba správní delikt tím, že při poskytování taxi služby nedodržel ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách úředně stanovenou maximální cenu ve smyslu § 5 odst. 1 a 2 zákona o cenách. Žalobce totiž účtoval částku ve výši 300 Kč, zatímco úředně stanovená maximální cena dle § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, činila vzhledem k délce trasy částku v maximální výši 130 Kč (tj. nástupní sazba 40 Kč, 2 minuty čekání po 6 Kč, jízda po trase v délce 2,8 km se sazbou 28 Kč/km).

V otázce hodnocení věrohodnosti výpovědí svědků nepovažuje soud za podstatné, jaká částka byla na taxamtru a jakou částku si svědci pamatovali. Soud pouze na okraj uvádí, že svědci byli vyslýcháni s více než tříměsíčním odstupem od události a drobná zkreslení minulosti (zde: spor o umístění desetinné čárky na taxamtru) jsou lidské paměti

vlastní. Relevantní je pouze skutečnost, že žalobce přijal od zaměstnanců magistrátu za převoz částku ve výši 300 Kč, což žádná ze stran nerozporuje. Skutková podstata správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách přitom byla naplněna již požadováním a přijetím částky vyšší než úředně stanovené. Při hodnocení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, přitom není relevantní, zda se jednotliví zaměstnanci magistrátu s žalobcem znali či nikoli.

Soud považuje za nepřipadnou argumentaci, že žalobce pouze testoval, zda se zaměstnanci magistrátu proti jeho postupu ohradí, protože taková zkouška postrádá jakýkoli smysl. Naopak, soud je toho názoru, že v celé řadě případů zákazníci taxislužby, zejména cizinci, budou vycházet primárně ze sdělení řidiče taxi, aniž by si dále ověřovali naúčtovanou částku na taxamtru nebo si sami vypočetli z dostupných dat správnou cenu služby. Zaměstnanci magistrátu tak pouze simulovali jeden z pravděpodobných scénářů, který může nastat při poskytování taxislužeb.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobcem ručně vystavená stvrzenka č. 002982 za taxislužby ve výši 300 Kč obsahuje mnoho mylných informací, což vyvolává další pochybnosti o pravdivosti žalobcovy verze. Tato ručně vypsaná stvrzenka neobsahuje datum vystavení. Obsahuje nesprávnou registrační značku (*APM 2119, správně XXX XXX*). Trasa přepravy je vymezena vágně (*po Praze, centrum*). Stvrzenka neobsahuje označení žalobce (na stvrzence je jako vystavitel uveden: *Dopravní služby, Petr Šakal*) a podpis je nečitelný, takže z něj není možné žalobce identifikovat. I pokud by soud připustil, že žalobce chtěl zaměstnance magistrátu otestovat v otázce stanovení ceny za službu, není jasné, proč žalobce dále stupňoval svoji důmyslnost a vystavil stvrzenku takového charakteru, která reálně znemožňovala jakoukoli identifikaci jeho osoby i přezkum realizované služby. V případě běžné jízdy by zákazníci neměli žádnou možnost uplatnit proti žalobci reklamaci. Nadto brání-li se žalobce tím, že paragon z taxamtru zněl na 30 Kč, není vůbec jasné, proč současně vystavil ručně vyplněnou stvrzenku na částku 300 Kč. Z tohoto důvodu není ani na místě zabývat se žalobcem pro komparaci namítanými paragony z taxamtru za jiné jízdy, neboť tyto výstupy z taxamtru nejsou s to dokumentovat, zda i v jiných případech nebyla současně vystavena ručně psaná stvrzenka na částky vyšší. Soud proto námitku rovněž neshledal důvodnou.

V posledním žalobním bodu žalobce namítá, že mu pokuta vůbec neměla být uložena a stanovenou pokutu považuje za nepřiměřenou. V rozhodnutí správních orgánů postrádá ve vztahu k výši pokuty řádné odůvodnění.

Soud konstatuje, že dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) ukládá pokuta do výše 1 000 000 Kč, přičemž dle § 17 odst. 2 zákona se při stanovení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Ve věci je předně zřejmé, že pokuta byla žalobci uložena důvodně za spáchání správního deliktu, a to v sazbě stanovené zákonem. Pokud jde o její přiměřenost, magistrát přihlédl k rozsahu poškození kupujících, tedy k částce, o kterou byla maximální cena překročena, a dále k tomu, že žalobce se porušení cenových předpisů nedopustil poprvé. Rovněž zohlednil skutečnost, že jednání žalobce je vysoce společensky nebezpečné s ohledem na to, že se dotýká nejzákladnějších principů podnikání a jednáním jsou poškozováni ostatní

provozovatelé taxislužby, kteří právní předpisy respektují. Jednání žalobce mělo i potenciál poškodit dobré jméno hl. m. Prahy. Jednání žalobce bylo vědomé, za své nezákonné jednání se neomluvil a ani neprojevil žádnou lítost.

Soud považuje za velmi významnou především okolnost, že magistrát při ukládání sankce zohlednil i žalobcovu recidivu při porušování cenových předpisů. V řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 487782/2014 byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 412439/2015, byť k 1. 10. 2015 s dosud nepravomocným rozhodnutím, pokuta ve výši 70 000 Kč. Pokud žalobce opakovaně porušuje cenové předpisy, nižší sankce neplnila zjevně svůj účel a správní orgány musely přirozeně míru represe stupňovat.

Soud konstatuje, že o výši pokuty rozhodl magistrát na základě konkrétních a jmenovitě uvedených skutečností, jež podřadil pod kritéria § 17 odst. 2 zákona o cenách. Soud proto nesouhlasí s žalobcem v tom, že by výše uložené pokuty nebyla dostatečně odůvodněna. Rovněž žalobcův argument srovnávající výši sankce se sankcí za jiné závažnější delikty není důvodný. Výše sankcí za různé správní delikty je stanovena příslušnými zákony, jež odrážejí názor zákonodárce na závažnost těchto jednotlivých správních deliktů a na nutnost represivně a preventivně působit na jejich skutečné i potenciální pachatele.

Žalobcova námitka ohledně existence blíže nespecifikované judikatury, podle níž „[...] *není smyslem zákona vycházet z plného rozpětí pokut, jelikož opak by byl nejen v případě taxikářů likvidační*“ je natolik obecná, že se s ní soud nemohl s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního vypořádat.

Soud se ale detailněji zabýval přiměřeností pokuty jako takové v kontextu judikatury správních soudů. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2010, č. j. 2 Afs 44/2010-88, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 53 000 Kč za správní delikt spáchaný dopravcem – podnikající fyzickou osobou spočívající v předražení ceny o 210 %, přičemž z rozsudku nevyplývá, že by se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 As 60/2010-113, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 51 000 Kč (přičemž v předmětné době činila sazba pokuty až 750 000 Kč) za správní delikt spáchaný dopravcem – podnikající fyzickou osobou spočívající v předražení ceny o 240 %, přičemž z rozsudku nevyplývá, že by se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2010, č. j. 2 Afs 135/2009-97, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 82 000 Kč za správní delikt spáchaný dopravcem – podnikající fyzickou osobou spočívající v předražení ceny o 240 %, přičemž z rozsudku nevyplývá, že by se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 40/2011-90, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 90 000 Kč za správní delikt spáchaný dopravcem – podnikající fyzickou osobou spočívající v předražení ceny o 204 %, přičemž se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání poprvé. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 9 Af 3/2013-56, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 95 %, přičemž z rozsudku vyplývá, že ze strany žalobce jedná o opakované porušení cenových předpisů.

V rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014-51, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 207 %, přičemž z rozsudku nevyplývá, že by se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 5 Af 19/2012-42, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 37 000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 25 %, přičemž ve vztahu k rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 9 Af 3/2013-56, je zřejmé, že se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 172 %, přičemž ve vztahu k rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 5 Af 19/2012-42, je zřejmé, že se dopravce dopustil předmětného protiprávního jednání opakovaně.

V nyní posuzovaném případě došlo k předražení o 130 %, přičemž žalobce se dopustil protiprávního jednání opakovaně. Vzhledem k dosavadní judikatuře lze uloženou pokutu hodnotit jako spíše vyšší, avšak stále řádově odpovídající pokutám ukládaným v obdobných případech. S ohledem na recidivu žalobce pak správní orgány musely přirozeně žalobci uložit sankci přísnější než v předchozích případech protiprávního jednání. Soud proto shledal, že výše uložené pokuty nevybočuje z mezí zákonné sazby a ve vztahu k žalobci z limitu správního uvážení, jehož korektivem je zásada přiměřenosti. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce nenavrhл moderaci uložené pokuty.

Soud závěrem konstatuje, že žalobce v řízení před soudem neučil návrh na moderaci pokuty (§ 65 odst. 3 s. ř. s.), aby soud mohl uvažovat o procesním postupu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.

IV.

Závěr a rozsudku o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozsudku, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozsudku doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.